

DVOJTÝŽDENNÍK ŽELEZIARNÍ PODBREZOVÁ a.s.

PODBREZOVAN

ZALOŽENÝ V ROKU 1930

25

ROČNÍK LXXVII
17. DECEMBER 2021
WWW.PODBREZOVAN.SK

Prihovára sa vám Ing. Vladimír Soták, predseda Predstavenstva a generálny riaditeľ ŽP a.s.

Turbulentný rok napokon priniesol pozitívne výsledky

Vážení spolupracovníci,
pomaly sa končiaci rok 2021 bol pre našu spoločnosť veľmi turbulentný. Jediné, čo nás môže tešiť je fakt, že sme počas celého roka mali dostatok zákaziek a mohli vyrábať. Na druhej strane sme prežili veľmi ťažké obdobie. Od februára došlo na strane vstupov k enormnému nárastu cien a túto skutočnosť sme museli kompenzovať na strane výstupov. Upravovali sme ceny našich výrobkov tak, aby sme nevyrábali so stratou, ale aby sme sa dopracovali ku kladnému hospodárskemu výsledku. Pre zamestnancov zľahčenie bolo o veľmi zložitom období. Museli všetky položky priebežne kontrolovať tak, aby ceny nenarástli viac, ako by mali. Ešte ťažšia situácia bola na strane výstupov. Naši obchodníci, vrátane dcérskych spoločností, vyvíjali extrémne úsilie, aby sme kalendárny rok ukončili s kladným hospodárskym výsledkom.

dobrych výsledkov budeme pokračovať aj naďalej.

Vážení spolupracovníci,
kvôli tretej vlně ochorenia Covid-19 prežívame veľmi ťažké obdobie. Som veľmi smutný ako pandemická komisia a vláda Slovenskej republiky pristupujú k súčasnej situácii a akými rozhodnutiami ju riešia.

Myslím si, že mnohým veciam sme mohli predísť. Aj pandémie možno riadiť inak. V našom prípade sme však iba obyčajnými štatistami. Neostáva nám nič iné, len čakať, kedy a aké rozhodnutia vláda vydá. Na druhej strane ma teší, že máme relatívne nízky počet pozitívnych zamestnancov a neevidujeme extrémne prípady ochorenia. V novembri nás vláda donútila rozdeliť ľudí na očkovaných a neočkovaných. Pre tých z druhej skupiny sme zabezpečili antigénové samotesty a som presvedčený, že s nimi príslušní zamestnanci narábajú zodpovedne.

Vážení spolupracovníci,
som veľmi rád, že sa okrem vianočných odmien podarilo vedeniu našej spoločnosti zabezpečiť každému z vás aj špeciálny potravinový balíček. Je súčasťou stravy, vyzdvihnúť si ho na kartu zamestnanca môže každý z vás do začiatku vianočných sviatkov. Som presvedčený, že budete spokojní a potešíte sa. Balíčky sú od spoločnosti Tauris z Rimavskej Soboty, ktorej vedenie

Pohľad z vtáčej perspektívy na nový závod objektívom A. Nociarovej

nám dalo serióznu a kvalitnú ponuku. Každému z vás prajem, aby si na tomto prídavku pochutil, lebo si to všetci zaslúžite.

Vážení spolupracovníci,
v závere roka chcem poďakovať všetkým našim subdodávateľom, ale tiež inštitúciám, s ktorými spolupracujeme. Skutočnosť, že rok

2021 skončíme s kladným a veľmi pekným hospodárskym výsledkom je dôkazom toho, že aj naše dcérske spoločnosti, výrobné i obchodné, pracovali veľmi dobre. Výsledky, ktoré dosiahli, sú fantastické. Verím, že budúci rok budeme v nastolenom trende pokračovať.

Pri tejto príležitosti chcem poďakovať aj všetkým dcérskym spoloč-

nostiam, ich manažérom, ktorí ich riadia, ale i zamestnancom. Prajem všetkým, celému pracovnému kolektívu Železiarní Podbrezová veľa dobrého zdravia a príjemné prežitie vianočných sviatkov. Prajem vám, aby aj vaše rodiny boli zdravé a aby ste si nadchádzajúce sviatky mohli naplno užít.

Odmenili sme našich verných zamestnancov

T. Kubej
noviny@zelpo.sk

V závere kalendárneho roka boli už tradične odmenení zamestnanci Železiarní Podbrezová a dcérskych spoločností, ktorí vo firme odpracovali tridsať rokov. Tridsaťštyri jubilantov, z toho dvadsaťdeväť mužov a päť žien, dostalo za vernosť hodinky a ďakovný list.

V minulosti bolo zvykom, že hodinky slávnostne odovzdávali v Dome kultúry ŽP. Súčasná pandemická situácia to ale neumožňuje. Rovnako ako vlani, aj teraz boli jubilanti odmenení individuálne. Riaditelia jednotlivých úsekov im poďakovali za prínos pre spoločnosť, odovzdali hodinky spolu s pamätným ďakovným listom a popriali všetko dobré do budúcnosti.

Odmenených sme sa opýtali, čo pre nich znamená toto ocenenie, ako hodnotia tridsať rokov v ŽP a.s. a kde pri svojom nástupe začínali. Zaujímalo nás aj to, akými pozíciami prešli a čo ich motivovalo k tomu, aby boli celý čas verní jednej spoločnosti.

Rastislav Kubica, centrálna údržba
- Keď človek nastupuje po vyučení do zamestnania, asi málokto plánuje, že bude tak dlho pracovať na jednom mieste. V našich časoch to však bolo bežné. Vyučili sme sa pre túto fabriku s tým, že v nej ostane-

Foto: I. Kardhordová

me aj pracovať. V dnešnej dobe to už mladí asi takto nevnímajú. Vtedy by som ale ani ja nepovedal, že tu odpracujem tridsať rokov.

Začínal som ako zámočník – údržbár na pretlačovni, ale prešiel som pred vojnou na úpravňu. Pôvodne som bol na redukovni a teraz som v dielni MD 1 ako zámočník. Čo sa týka údržby, prešiel som si v podstate celou pretlačovňou.

V čase môjho nástupu do železiarní bola iná doba ako je teraz. Hneď po škole som začal robiť, neskôr som sa oženil, prišli deti a s tým postupne aj nejaké pôžičky. Motiváciou pre mňa bolo, že som

mal istotu zamestnania a výplaty načas. A tak sme robili, splácali a žili, deti vyrástli. Keď človek pracoval, tak zarobil peniaze a mal z čoho splácať, čiže nebol problém brať pôžičku.

Ing. Ivan Liščinský, valcovňa bezšvíkových rúr

- Do podbrezovských železiarní som nastúpil hneď po ukončení vysokoškolského štúdia na Technickej univerzite v Košiciach. Pracovať pre túto spoločnosť som sa rozhodol už na vysokej škole. Hlavným dôvodom boli moji rodičia, ktorí v železiarňach odrobili celý život až

do dôchodku. Ďalším bola možnosť pracovať v silnej a stabilnej spoločnosti, akou Železiarne Podbrezová boli a sú.

Nastúpil som do našej spoločnosti v júni 1991 ako zamestnanec údržby, kde som bol štyri mesiace v stredisku výroby náradia. Potom, po absolvovaní základnej vojenskej služby, som v roku 1992 začal pracovať ako robotník na teplej časti valcovne bezšvíkových rúr. Postupne som prešiel cez robotnícke profesie, predáka, majstra – dispečera, vedúceho teplej časti až po vedúceho výroby valcovne bezšvíkových rúr. Post vedúceho výroby som vykonával dvanásť rokov, od roku 2005 do 1. júna 2017, kedy som bol menovaný do funkcie vedúceho prevádzkarne valcovňa rúr.

Ing. Jozef Michálik, ťaháreň rúr

- Oceňovanie zamestnancov za vernosť je určite pekná tradícia zo strany vedenia Železiarní Podbrezová. Tridsať rokov v živote človeka je veľa, v živote firmy s tradíciami, ako je tá naša, len malý úsek. Prebrali sme štafetu od našich predkov a záleží len na nás, v akom stave ju odovzdáme ľuďom, ktorí prídu po nás. Tak, ako sme sa naučili pracovať od našich starších kolegov, musíme svoje znalosti aj rozvíjať a odovzdávať ďalej. Žiaľ, toto nedokážu ľudia, ktorí tu nemajú viacroč-

pokračovanie na strane 2

EDITORIÁL

Rok sa s rokom stretol a opäť máme Vianoce. Pre väčšinu najkrajšie sviatky roka, ale pre mnohých aj čas zhonu a stresu. Práve dnešný uponáhľaný svet nás často núti zastaviť sa. A vianočné sviatky sú na to ideálnou príležitosťou. Majme na pamäti, že nie sú len o peknej výzdobe, drahých darčekom alebo časom veľkého nakupovania. Sú to sviatky rodiny a pohody. Dňami, kedy máme pribrzdiť a tešiť sa z momentov, ktoré môžeme nazvať darom. Byť spolu v kruhu najbližších a tešiť sa z ich prítomnosti. Záver roka je aj obdobím bilancovania. Nežijeme ľahkú dobu. Mali by sme si ale uvedomiť, že vo svete sú ľudia, ktorí sú na tom horšie ako my. Spomeňme si na nich pri plných stoloch. Myslíme na našich príbuzných, ktorí nás už opustili, ale aj na tých, pre ktorých nie je jedlo samozrejmosťou. Žíme toto obdobie hodnotami a skúsme byť lepšími ľuďmi. Nechajme zvady, hnev a nadávanie za dverami. Pri sviatočnom stole nemajú miesto. Prežime sviatky s pokojom a radosťou v srdci. Pekné Vianoce vám želá redakcia.

Odmenili sme našich verných zamestnancov

Martin Slivka, mechanik meracej a regulačnej techniky, preberá ďakovný list z rúk technického riaditeľa Ing. Martina Domovca. Foto: I. Kardhordová

dokončenie zo strany 1

né skúsenosti a nadhľad. Tridsať rokov v Železiarňach Podbrezová vnímam ako roky odpracované v úspešnej firme, ktorá dáva ľuďom v regióne sociálne istoty.

V podstate celý svoj pracovný život som strávil v ťahárni rúr. Po svojom nástupe som začal pracovať v stredisku oblúkareň v profesii delič oblúkov, neskôr ako majster, vedúci strediska a vedúci technickej časti výroby ťahárne rúr. Od roku 2001 do roku 2014 som vykonával funkciu vedúceho výroby a od roku 2014 som vedúci

prevádzkarne. Výnimkou bol rok 1994, kedy som pracoval v odbore tuzemského predaja, kde som získal užitočný pohľad na výrobu z vonku.

Motiváciou pre mňa bolo poznanie, že všetko, čo robím, má význam a vedie k úspechu. Samozrejme, bol to aj kolektív ľudí, v ktorom som pracoval a pracujem.

Martina Mitterpachová, právny odbor

- Je to veľmi milé a príjemné. Aj keď je teraz doba, aká je, a nemohlo byť žiadne spoločné stretnutie ako v minulých rokoch, oce-

nenie som si prevzala priamo od generálneho riaditeľa a bol to pre mňa pekný osobný zážitok. Ďakujem. Za tridsať rokov vo firme boli lepšie aj horšie obdobia, ale vždy sa všetko zvládlo. Za seba môžem povedať, že pracovná agenda v našom odbore je taká rôznorodá a široká, že tie roky ubehli veľmi rýchlo.

Do firmy som nastúpila v roku 1991 ako recepcná v hoteli Stupka. Tam som bola naozaj len krátko, keď prišla ponuka z vtedajšieho osobného oddelenia, že právny odbor potrebuje referentku. A odvtedy som na tejto pozícii, až do dnes.

Tak ako každého zamestnanca ma najviac motivuje stabilita firmy a, samozrejme, pravidelná mesačná mzda, čo je z hľadiska rodinnej existencie, ale aj jednotlivca, nevyhnutné. Určite aj rôzne benefity pre zamestnancov a starostlivosť o nich. Ako rodina sme ich niekoľ-

Výborný riaditeľ Ing. Miloš Dekrét odovzdáva ocenenie Zdenovi Štajerovi, ktorý pracuje ako rovnač rúr. Foto: I. Kardhordová

kokrát využili. Pracovali tu obaja moji rodičia, svokrovci a pracuje

tu aj manžel, takže nevideli sme žiadny dôvod ísť niekde inde.

R. KUBICA

Ing. I. LIŠČINSKÝ

Ing. J. MICHÁLIK

M. MITTERPACHOVÁ

Má takmer štyridsať, ale do starého železa ešte nepatrí

M. Gončár
noviny@zelpo.sk

Písal sa rok 1983. Vozový park našich závodných hasičov sa rozšíril o nové vozidlo IFA s dlhým výsuvným rebríkom určeným pre najnáročnejšie zásahy.

Čas plynul. V Železiarňach Podbrezová sa vystriedali generácie pracovníkov, kolektív hasičov prešiel zmenami. Mnohí odišli, veľa ich zasa prišlo. Ale IFA W50, ako znie celý názov dnes už historického kúska, fungoval. A funguje dodnes. Hoci je to už babička, ktorej rýchlosť nie je silnou stránkou, svoj účel dokáže splniť a posluží. Nečakajte zázraky, nechodí na žiadne veľké zásahy, ale pomôže. Tam, kde je potrebné. Možno jej trvá dlhšie, kým s rachotom dorazí na miesto, ale príde. Môžete sa spoľahnúť.

„Toto historické vozidlo je v úplnom poriadku. Má nadstavbu, ktoré sa používajú aj v súčasnosti,

akurát na iných podvozkoch. Naša IFA má stále pôvodný,“ predstavil vozidlo Peter Kovalčík, veliteľ Závodného hasičského útvaru Železiarní Podbrezová a.s. (ZHÚ). Jediným problémom sú náhradné diely. „Je nesmierne ťažké ich zohnať v celej Európe, najmä na podvozok. Čo sa týka nadstavby, vieme ju stále bez problémov repasovať,“ pokračoval. Servis nadstavby sa pritom robí pravidelne každý rok. Ide o veľmi odbornú záležitosť. Vykonáva ju špecialista v Banskej Bystrici. „Je veľmi šikovný a do tohto typu vozidiel sa vyzná. Pozná ho,“ povedal veliteľ a dodal: „Aj vďaka tomu auto prešlo STK a emisnou kontrolou. Je pojazdné a boaschopné.“

Porúch je málo

Bežný servis vozidla zabezpečuje naša prevádzkareň doprava. Vykonáva predovšetkým údržbu a opravu podvozku. Ak sa vyskytné

chyba, hasiči ju nahlásia a auto odstaví. Takýto postup je aj pred STK a emisnou kontrolou, ktoré sú robené súbežne. „Máme to nastavené tak, že už s mesačným predstihom hlásime, čo ideme s vozidlom robiť, čo už máme zabezpečené a ktoré komponenty musíme objednať,“ pokračoval.

Ak ste si mysleli, že takmer štyridsaťročná „veteránka“ je stále v servise a dochádza k častým poruchám, mylite sa. „Motor je príliš jednoduchý a nejaké veľké vady nemávame. Iba štandardné, ktoré sa vyskytujú pri opotrebovaní každého vozidla. Napríklad v chladiacom systéme praskne hadica. Nemôžeme to považovať za veľkú chybu. Situáciu vieme vyriešiť jednoducho a rýchlo,“ vysvetlil P. Kovalčík.

Technické využitie

IFA už na väčšie zásahy nechodí. Predsa len, mladšie stroje sú mo-

IFA funguje aj po takmer štyridsiatich rokoch.

Foto: I. Kardhordová

derné, rýchlejšie a technicky na oveľa vyššej úrovni. Ale v prípade potreby je k dispozícii.

„Vozidlo využívame predovšetkým na technické účely. Napríklad, keď dôjde k poruche na výškovej budove, vieme sa k nej bez problémov dostať, rovnako tak do okien. Jej mínusom je skutočnosť, že je určená na cestu a nie do terénu. Ak je povrch čo i len trochu nestabilný, nie je jednoduché sa na miesto dostať. Má poháňanú iba jednu nápravu, takže dokáže ľahko zapadnúť. Ale na spevnených povrchoch, parkoviskách či vyasfaltovaných miestach funguje bez problémov,“ pokračoval J. Kovalčík. Len pre doplnenie, IFA má výsuvný rebrík dlhý tridsať metrov, čiže problém pre ňu nepredstavujú ani tie najvyššie budovy.

Ťahajú to spolu

Zaujímavosťou je, že Peter Kovalčík prišiel pracovať do Železiarní Podbrezová krátko po kúpe vozidla. Rovnako ako IFA, aj on zostal našej spoločnosti verný a spolu to „ťahajú“ už takmer štyri desaťročia. Veliteľ ZHÚ má tak dokonalý prehľad o stave stroja.

„Keď som sem nastúpil, auto

bolo ešte pomerne nové. Bol som radový zamestnanec. O vozidlo sa starám posledných päť, možno šesť rokov. Hoci je technicky v poriadku, dávame si pozor. Nie je sranda manipulovať s takým dlhým výsuvným rebríkom. Je tam lanový mechanizmus a séria kladiek, ktoré sa vysúvajú,“ vysvetľuje. Následne upozornil, že obsluhovať rebrík nemôže hocikoľko. Kompetentná osoba musí byť vyškolená. A koľko podľa skúseného hasiča môže toto vozidlo ešte fungovať?

„Pri dobrom servise nekonečne dlho,“ povedal s úsmevom a následne dodal: „Už nás všetci na hlavnej ceste predbiehajú a musíme mať doprovod, lebo vytvárame kolónu. Vozidlo dokáže ísť maximálne 60-70 kilometrovou rýchlosťou. Ale nie je to ešte také hrozné. Väčšinou sa i tak zdržujeme v priestoroch závodov alebo jednotlivých prevádzkarní. Na cestu chodíme výlučne kvôli servisu alebo pri presune medzi závodmi,“ dodal na záver J. Kovalčík.

IFA má teda najlepšie časy už za sebou. No hasiči sú na „babičku“ pyšní a s láskou sa o ňu starajú. Veríme, že v garáži našej spoločnosti zostane ešte nejaký ten rôčik.

Naši hasiči pri staručkom vozidle.

Foto: I. Kardhordová

Nadácia Miška Sotáka pomohla Dávidkovi a jeho rodine

M. Gončár
noviny@zelpo.sk

Život píše rôzne príbehy. Kým niekomu dopraje osud viac, iní toľko šťastia nemajú. Ľudia sa musia popasovať s najrôznejšími problémami. Zdravotnými, finančnými či existenčnými. Nikto nevie, čo nás čaká. Aj preto sú súčasťou Železiarní Podbrezová dve charitatívne organizácie - Nadácia Železiarne Podbrezová a Nadácia Miška Sotáka. Pomáhajú tým, ktorí sa dostali do ťažkej životnej situácie.

Rovnako ako v minulosti, tak i tento rok pomohli mnohým pracovníkom našej spoločnosti. Viacerých postihla tragédia, choroba alebo im majetok zničil prírodný živý. Jednou z obdarovaných je aj mladá rodina Sabová. Manželia Andrej a Michaela vychovávajú

štyri deti. Najstarší Dávid má šesťnásť rokov a je sluchovo postihnutý. Štrnásťročná Šarlota vyniká v kolkoch a pred niekoľkými mesiacmi sa tešila z titulu majsterky Slovenska. Kvarteto súrodencov ešte dopĺňajú dvanásťročná Dominika a deväťročný Andrej. Obaja rodičia sú pracovníkmi Železiarní Podbrezová.

„Môj manžel je kontrolór na linkách v novom závode. Ja zasa pracujem pri váhe nákladných automobilov,“ povedala na úvod Michaela. Situácia v rodine nie je jednoduchá. Dávid potrebuje zvýšenú starostlivosť a každý týždeň ho rodičia vozia na internát do Lučenca. V piatok idú zasa po neho. „Je ťažké cestovať takú dlhú trasu. Dávid navštevuje špeciálnu školu a do Lučenca ho vozíme už deväť rokov. Je to časovo a aj finančne

náročné a od štátu nedostávame nič. Pomáha nám škola, ktorá prepláca časť cestovných nákladov,“ pokračuje mladá mamička a dodáva, že takto pendlovať budú ešte rok. Dávid sa následne presunie na strednú školu. Akého zamerania, to ešte nevie.

Náročný zákrok

Sluchovo postihnutý chlapec navyše málo rozpráva. Čo je však horšie, sluch sa mu v poslednom období zhoršil. Rodina mu chce zabezpečiť kochleárne implantáty, aby mu zlepšila počúvanie a zjednodušila život. „Chlapcovi zavedú do mozgu káblik. Zvuk teda nepôjde do mozgu cez ucho, ale priamo cez tento implantát. Ide o náročný zákrok. Ucho, ktoré takto vylepšia, ostane úplne hluché,“ vysvetľuje Michaela. Spomínané zákroky vykonávajú nemocnice v Bratislave a v Košiciach. „V lete sme boli na vyšetreniach. Čakáme, či je Dávid vhodný kandidát na túto operáciu a dôležitá je aj skutočnosť, či nám zákrok preplatí poisťovňa.“

Úspešná kolkárka

Rodina je napriek osudu šťastná. Radosť im prináša aj dcéra Šarlota, ktorá hráva kolký v našom klube. Šikovná hráčka dosiahla v úvode tohto roka veľký úspech, keď sa stala majsterkou Slovenska v kategórii do štrnásť rokov. „Kolkárske mu športu sa venuje od deviatich rokov. Je to určite zaujímavý koníček. Deti veľa cestujú a vidia svet. V kolkárskom oddiele Železiarní Podbrezová majú výborné podmienky a najmä vynikajúci kolektív. Na Šarlotke vidieť, že chce hrať a venovať sa kolkom aj naďalej.“

Dávid dochádza do školy až do Lučenca.

Foto: archív rodiny

Veľmi nás to teší. V klube všetko funguje, hráči dostávajú dresy i vybavenie,“ netají spokojnosť hrdá mama.

Rodina sa potešila

Príspevok od Nadácie Miška Sotáka rodinu potešil o to viac, že oň sami nežiadali, hoci tak môžu urobiť. „Veľmi nás to prekvapilo a potešilo zároveň. Nečakali sme nič podobné. Chceli by sme sa poďakovať Nadácii Miška Sotáka za finančný príspevok. Tešíme sa a

ešte raz ďakujeme,“ dodala na záver dojatá mamička.

Nadácia Miška Sotáka je zameraná na pomoc v sociálnych oblastiach, špeciálne pre mladých. „Práve z toho dôvodu správna rada rozhodla, že bude čerpať z dostupných informácií o deťoch zamestnancov, ktoré majú zdravotné problémy a finančne rodinám príspeje. Tomuto sa chceme venovať a pomáhať aj v ďalších rokoch,“ uviedla Ing. Mária Sotáková, správkyňa nadácie.

Šarlota (v strede) si vybojovala tento rok titul majsterky Slovenska v kolkoch. Foto: archív

Naši zamestnanci pomáhajú kolegom v ťažkých životných situáciách

M. Gončár
noviny@zelpo.sk

Vianoce nie sú len sviatkom rodiny, ale aj časom obdarovania. Pri stromčeku rozbaľujeme balíčky a snažíme sa urobiť radosť jeden druhému. Ale obdarovať môžeme celý rok. Potešiť alebo pomôcť v ťažkej situácii máme možnosť takmer každý deň. Život totiž prináša rôzne prekážky. Ale s pomocou blízkych, priateľov či kolegov sa dajú aj tie najťažšie z nich ľahšie prekonať.

Týchto slov sa držia aj pracovníci prevádzkarne ťaháreň rúr. Medzi kolegami vládne milá súdržnosť. Ak sa dostane niektorý z nich do ťažkej životnej situácie, spoja sa, vyzbierajú určitú sumu a venujú ju svojmu kolegovi. Týmto počínom sa mu snažia uľahčiť neľahkú situáciu, do ktorej sa nedobrovoľne dostal on alebo najbližšia rodina.

„Tento krok považujeme za samozrejmosť. Človek strávi približne tretinu produktívneho života v zamestnaní. Za ten čas spozná každého z kolektívu. Dozvie sa o úspechoch, radostných udalostiach v súkromnom či pracovnom živote. Na druhej strane, nastávajú aj nepriaznivé situácie, s ktorými

sa musíme vysporiadať. V tomto prípade je pomoc to najmenej, čo ako kolektív môžeme urobiť. Hovorí sa, že v jednote je sila. Zdravý a fungujúci kolektív vie pomôcť jednotlivcovi, ktorý to v danej chvíli potrebuje,“ rozhovoril sa Ing. Tomáš Mihaliska, technický zamestnanec prevádzkarne ťaháreň rúr. Ľudskosť by sa nemala vytrácať v ktorýkoľvek čas roka. Okrem dobrého pocitu a pomoci prináša so sebou aj ďalšie pozitíva.

„Pomoc druhému utužuje kolektív. Aj na základe takýchto situácií si človek uvedomí, že v prípade núdze tu bude niekto, kto mu podá pomocnú ruku, aj keď o to nepožiadala,“ pokračuje.

Solidarita je dôležitá

Každý dobrý skutok možno v súčasnom svete vnímať pozitívne. Nemusí ísť o žiadne veľké dary. Aj maličkosť poteší. „V dnešnej turbulentnej dobe je dobré vedieť, že sa na kolektív môžeme spoľahnúť. Zamestnanci sa vedú zastúpiť a odpracovať zmenu za kolegu, keď to potrebuje. Myslím si, že solidarita a súdržnosť v tíme pozitívne vplyvajú aj na pracovné výsledky,“ povedal T. Mihaliska, pričom okruh zamestnancov v ťahárni rúr viackrát vyzdvihuje. „Berieme sa ako väčšia rodina, kde je pomoc prirodzená. Nikdy nevieme, čo nám ži-

vot prinesie a či pomoc nebudeme potrebovať niekedy v budúcnosti aj my,“ dodal.

Vianočné pranie

Pracovníci pomáhajú nezištne a hoci môžu ísť príkladom, robia to predovšetkým pre dobrý pocit a v snahe pomáhať. „Nepotrebuje byť inšpiráciou pre ostatné kolektívy, pretože sa určite nájdu aj empatičkejšie tímy. Ale prial by som si, aby každý zamestnanec chodil do práce s úsmevom, radosťou a odchádzal z nej minimálne s dobrým pocitom,“ zaželel si T. Mihaliska a doplnil: „Chcel by som celému

kolektívu Železiarní Podbrezová zaželať veľa zdravia, úspechov a popriať požehnané vianočné sviatky plné pokoja a radosti v kruhu najbližšej rodiny.“ Všetkým kolegiám poslal na záver jeden špeciálny odkaz. „Nemusí byť doma všetko tip-top poriadene. Naozaj stačia len dva druhy koláčov. A kolegovia, pomáhajte svojim kolegom upratovať a piecť.“

Nech sú i takéto malé kroky k vzájomnému spolunažívaniu, súdržnosti a ochote pomôcť príkladom aj pre nás ostatných. Lebo predovšetkým dobré skutky z nás robia aj dobrých ľudí.

Pracovníci ťahárne rúr na výlete vo Vysokých Tatrách.

Foto: archív T. Mihalisku

Nadácia Miška Sotáka

Naše nadácie

Nadácia Železiarne Podbrezová a Nadácia Miška Sotáka sa zameriavajú na poskytovanie finančnej a materiálnej pomoci, organizovaniu rôznych podujatí v oblastiach sociálnej sféry, zdravotníctva, kultúry, vzdelávania a športu. Podporujú región, pomáhajú chorým a postihnutým spoluobčanom zmierniť ich ťažký údel, horehronským deťom a mládeži pri vzdelávaní a pri športe, občianskym združeniam pri zachovaní kultúrnych hodnôt alebo pri ochrane životného prostredia.

O výpomoc sa môžu uchádzať fyzické osoby zo sociálne slabších vrstiev, osoby talentované v oblasti kultúry a športu, dlhodobo choré, zdravotne a mentálne postihnuté osoby. Požiadať môžu tiež mladé a talentované osoby o finančné prostriedky alebo materiálnu podporu vo vzdelávaní.

Finančná alebo materiálna pomoc môže byť poskytnutá aj právnickým osobám, ktoré vyvíjajú činnosť v oblastiach podporovaných nadáciou, teda na úseku sociálnej starostlivosti, v oblasti zdravotníctva, vzdelávania, kultúry a športu.

Dychová hudba túži zanechať odkaz pre budúce generácie

T. Kubej
noviny@zelpo.sk

Aktuálna pandemická situácia neumožňuje našej dychovke koncertovať a ani nacvičovať. Počas roka, keď boli voľnejšie opatrenia, bolo dvakrát v týždni počuť tóny našich hudobníkov z Domu kultúry ŽP. Momentálne môžu členovia Dychovej hudby ŽP cvičiť len doma – individuálne.

„Je to veľká škoda a všetkých nás mrzí, že nemáme možnosť stretávať sa a nacvičovať program, ktorý sme chceli uviesť počas vianočného koncertu. Verím, že členovia si nájdú čas a chuť aspoň trochu si pre seba zahrať, aby sa nám po skončení obmedzení začínalo jednoduchšie. Vždy, keď bolo možné obnoviť skúšobný proces, stretávali sme sa pravidelne dvakrát do týždňa. Dokonca sme koncom leta zorganizovali víkendové sústreďenie na chate v Osrblí,“ povedal na úvod Jakub Laco, skladateľ a dirigent našej dychovky.

Veľa koncertov v tomto roku naši hudobníci nestihli, no v septembri sa im podarilo vystúpiť hneď dvakrát. Najskôr odohrali koncert pre obec Podbrezová, ktorý mal výborné ohlasy. Krátko nato sa zúčastnili aj Festivalu dychových hudieb vo Valaskej.

Rôzne generácie hudobníkov

Dychová hudba ŽP má momentálne približne tridsať stálych členov. Na veľké koncertné vystúpenia to však nestačí. Podľa slov dirigenta musíme do niektorých nástrojových skupín hostí požívať. Hudba je asi jedna z mála záujmových činností, kde sa súčasne stretáva niekoľko generácií ľudí. U nás v orchestri je najmladšou členkou klarinetistka Evka Honková, ktorá má len 11 rokov a je dcérou našich dlhoročných členov Martina a Alexandry Honkovcov. Najstarším hudobníkom orchestra je Vojtech Kotrán, ktorý je v dychovke už od roku 1960 a v úctyhodnom veku 71 rokov je stále aktívny.

A aké sú podmienky pre nových členov, ktorí by mali záujem hrať v Dychovej hudbe ŽP? „Vstup do hudobného telesa nie je ako vstúpiť do krúžku šikovných rúk. Je potrebné, aby potenciálny člen mal aspoň základné predpoklady

pre hru na dychový nástroj. Víťan sú predovšetkým takí, ktorí už na nástroj hrať vedia. Máme však niekoľko prípadov, kedy sa v mladom veku deti naučili hrať až u nás v dychovom orchestri. Ako profesionálny hudobník musím konštatovať, že pre deti je výhodnejšie navštevovať základnú umeleckú školu. V nej sú pod profesionálnym vedením skúsených pedagógov. Získajú širší diapazón vedomostí i z oblasti hudobnej teórie, ktoré môžu byť potrebné pre ich potencionálnu kariéru hudobníkov,“ vysvetlil Jakub Laco.

Tradičné vianočné koledovanie zatiaľ otázne

V predchádzajúcich rokoch bolo pred Vianocami peknou tradíciou koledovanie nášho orchestra. V posledný pracovný deň pred sviatkami dychovka spríjemnila svojou hrou okolie železiarní a blízkych obcí. Hudobníci zahrali vždy niekoľko kolied v starom aj v novom závode, v Podbrezovej, v Lopeji, na Štiavničke, vo Valaskej či v Hronci. Tento rok to je kvôli pandemickej situácii otázne. Vlni sa tradičné koledovanie neuskutočnilo. V tomto roku ešte nie je rozhodnuté, či nás dychovka poteší. „Dnes to nedokážem ani potvrdiť a ani vyvrátiť, keďže opatrenia sa neustále menia. Múdrejší budeme až v týždni, keď sú Vianoce. V prípade určitých modifikácií to možno pôjde. A ak sa to podarí, budú mať zamestnanci železiarní aj obyvatelia obce pekné prekvapenie,“ ozrejmil situáciu náš dirigent.

Dirigent Dychovej hudby Železiarne Podbrezová Jakub Laco.

Foto: I. Kardhordová

Počas tohtoročného koncertu v Podbrezovej.

Foto: I. Kardhordová

Celoživotná vášeň

Jakub Laco pôsobí v Dychovej hudbe ŽP ako dirigent od novembra 2018. Aj napriek náročnej situácii jej ostáva naďalej verný. „Vo všeobecnosti je dychová hudba spätá takmer s celým mojim životom. Od detstva som mal vrúcny vzťah k hudbe. Pôsobil som v niekoľkých orchestroch a práve vďaka tomu som precestoval veľký kus sveta, získal mnohých priateľov, ale i svoju partnerku. Dychovej

hudbe sa venujem na každodennej báze, keďže okrem podbrezovskej dychovky pôsobím aj vo Vojenskej hudbe Banská Bystrica. Dychová hudba sa preto okrem záľuby stala i mojim denným chlebom. Verný som jej aj v sfére klasickej hudby. Pedagogicky pôsobím na Akadémií umení v Banskej Bystrici, kde sa snažím študentom ukázať krásy a farebnosť dychového orchestra a vybudovať u nich vzťah aj k tomuto telesu.“

S hudbou začínal ako autodidakt, najskôr sa venoval hre na gitaru, klavír a bicie. Neskôr sa cez spolužiaka v základnej škole dostal k hre na barytón a pozaunu a do dychového orchestra v Bojniciach. „Keď som ako-tak pochopil základné princípy fungovania hudby, začal som komponovať a aranžovať pre dychové nástroje a s tým už bolo dirigovanie priamo spojené. Najmä počas štúdia na vysokej škole som sa dostal k dirigovaniu bližšie a dnes ho považujem spolu s komponovaním za môj vyjadrovací prostriedok, ktorým môžem prejsť svoje emócie,“ priblížil svoju profesionálnu cestu v hudbe Jakub Laco.

Momentálne by bol náš dirigent

najradšej, keby sa zase všetci mohli v plnom zdraví stretávať na skúškach a vystúpeniach. „Pre hudobníkov je extrémne dôležité, aby mali kontakt s publikom a získavali spätnú väzbu. V opačnom prípade je to ako piecť chlieb a nechať z neho nikomu ochutnať,“ myslí si Jakub Laco. Napriek nepriaznivej pandemickej situácii má aj plány do najbližšieho obdobia. „Jednou z priorít do blízkej budúcnosti je nahráť album, ktorý bude dokumentovať nový omladený repertoár a zvuk orchestra. Je potrebné, aby sme po sebe nechali aj nejaký odkaz pre nasledujúce generácie a aby sme svetu priniesli niečo nové.“

Jakub Laco v akcii.

Foto: S. Marčok

Náš žiak vyhral krajské kolo súťaže zručnosti Zenit

Bc. Radovan Kabáč

V závere novembra sa uskutočnila súťaž v zručnosti žiakov Zenit. Krajské kolo malo online podobu. Žiaci sa doň zapojili pomocou aplikácie Microsoft Teams. Pre študentov i pedagógov išlo o úplnú novinku. Zastúpenie mala i naša škola.

Zenit je skratka piatich slov – zručnosť, elán, nápaditosť, invenčia, tvorivosť. Súťaž je zameraná na programovanie, elektroniku a strojárstvo v ôsmich kategóriách. Je určená pre žiakov stredných škôl, stredných odborných škôl a gymnázií. Jej cieľom je podpora a vyhľadanie talentovaných a nadaných stredoškôlkov, rozvíjanie

tvorivých kompetencií žiakov, ich odborného-teoretických vedomostí a odborných-praktických schopností a zručností v elektrotechnike a elektronike, programovaní a strojárstve.

Súkromná spojená škola Železiarne Podbrezová sa v tomto školskom roku prihlásila len do jednej súťažnej kategórie, a to v odbore strojárstvo – ručné spracovanie kovov. Do krajského kola postúpil, na základe dosiahnutých výsledkov zo školského kola, žiak druhého ročníka profesie mechanik strojov a zariadení Tomáš Kňazovický. Na krajské kolo ho po teoretickej stránke pripravoval učiteľ odborných predmetov Ing. Juraj Pôbiš, a po praktickej stránke Bc. Radoslav Kabáč. Vynaložené úsilie všetkých sme nakoniec pretavili do veľkého úspechu v podobe Tomášovho prvého miesta. Vďaka vedomostiam v teste Alfa a praktickým zručnostiam pri výrobe súčiastky na presné lícovanie, dosiahol vynikajúci výsledok. Zároveň postúpil na celoslovenské kolo súťaže, kde sa predstaví desať najlepších študen-

tov z celého Slovenska v kategórii strojárstvo v ručnom spracovaní kovov. Víťaz získava okrem vecných cien aj možnosť odpustenia praktickej časti odbornej zložky maturitnej skúšky.

Na celoslovenskú súťaž sa začínajú pripravovať už teraz a nech dopadne akokoľvek, poctivá príprava

a skúsenosti, ktoré žiak získava, bude môcť využiť pri svojom ďalšom osobnom a profesijnom rozvoji. Verím, že poctivá príprava študentov, ktorá prebieha v Súkromnej spojenej škole Železiarne Podbrezová, priniesla a určite bude prinášať svoje ovocie aj v budúcnosti.

Tomáš Kňazovický sa už pripravuje na celoslovenské kolo súťaže.

Foto: J. Čieľ

Tomáš po víťazstve v krajskom kole.

Foto: J. Čieľ

Povešť o štôlni, čo baňou nebola

Mgr. Vladimír Homola
kastelán hradu Ľupča

Keď na prelome 14. a 15. storočia v Čechách husitské hnutie ako následok upálenia majstra Jána Husa vzniklo, nikto ani len netušil, aké nedozerné následky pre cirkevnú, ale aj svetskú moc toto hnutie mať bude. Najskôr sa husitská proticirkevná a proti-feudálna revolúcia len v zemiach českých šírila. Husiti sa najmä na plienenie tamojších bohatých banských miest zamerali, no príchodom kráľa Žigmunda Luxemburského na trón Uhorska sa všetko zmenilo. Práve Žigmund napriek sľubom upáleniu Jána Husa nezabránil, čo mu husiti odpustiť nemohli, a preto celý svoj hnev na neho a na uhorskú krajinu, v ktorej vládol, nasmerovali. Husitské vojsko, ktoré časom z ľudového hnutia vzniklo a obrovskú silu nabralo, tak postupne plienil aj bohaté stredoslovenské banské mesta, Ľubietovú nevynímajúc, začalo.

Po husitoch, kadiaľ prešli, len obrovská spúšť nastala, pretože sa oni starého držali – tam, kde sa les rúbe, aj triesky lietajú. No a triesky naozaj lietali, pri svojom plienení ani poddaných, ženy a deti na milosť nebrali, a tak nielen v banských mestách, ale aj okolitých dedinách a osadách, panika sa rýchlo šírila.

Ľubietovčania už jednu takúto zlú skúsenosť mali a dobre si ju pamätali, keď ukrutní Tatári v jednej z dolínok v baniach ukryté ženy a deti dymom načisto vydušili. Preto teraz Ľubietovskí radní inú taktiku hľadali, a k tomu si ho najpopulárnejšieho, hlavného banského majstra Johana prizvali. No a dob-

re urobili, lebo majster Johan hneď vedel, ako všetkých Ľubietovčanov aj s hoviadkami zachrániť možno. Z Ľubietovskej strany treba len až na stranu brusniansku novou štôľňou dychom kopec preraziť. Nóó štôľňou, poriadna štôľnisko to musí byť, aby nielen Ľubietovčania a hoviadka, ale na povozoch aj ich najpotrebnejšie imanie tadiaľ prešlo a všetko živé i neživé tak pred nepriateľom v poriadku ubžiklo.

Éj, zaradovali sa Ľubietovskí páni, na radu baníckeho majstra dali a razom sa všetci, čo v Ľubietovej ruky, nohy mali, do razenia mohutnej štôľne pustili. A dobre urobili, lebo len čo sa z Ľubietovskej na brusniansku stranu prekopali, už sa od Ľupče husitské vojská približovali. No a keď už všetci štôľňou na druhú stranu prešli, tam ich už Brusňania čakali, spolu z Ľubietovčanmi východ tej štôľne zavalili a ženy s deťmi do opatery v dedine zobrali.

Keď husitské vojská do Ľubietovej dorazili, mesto ako po najväčšej morovej rane pusté našli. Len jeden odkundes sa po námestíčku motal, ten však našťastie o druhom východe zo štôľne nevedel. Nuž a ten odkundes ozajstným odkundesom bol, lebo miesto úkrytu Ľubietovčanov husitom prezradil, tí navskutku neváhali, pred vchodom štôľne kopu raždia zapálili, vodou ho kropili a smrtiaci dym dnu vháňali. No a keď po čase oheň zadusili, štôľňu vyvetrali a do nej vošli, len samú prázdnotu tam našli. Jóój, či sa husiti napajedili, až tak sa napajedili, že odkundes namiesto o hlavu mečom skrátli, celé mesto aj s osadami skrz naskrz vypálili a proti Hronu smerom na Brezno plieniť ďalšie dediny sa pobrali. Najprv Medzibrod vyra-

bovali, veľa ľudí, čo sa priečili, pozabíjali. Vo Svätom Ondreji to isté vykonali, no keď do Brusna vstúpili, živáčka tam nenašli, a preto v zlosti aj tam, ako v Ľubietovej, celú dedinu vypálili.

V čase, keď husitské vojská v Brusne ani živáčka nenašli, sa už Brusňania aj s Ľubietovčanmi odvalenou štôľňou na Ľubietovskú stranu presúvali a keď všetci von vyšli, neuveriteľnú skazu uzreli. V meste jedinkého nevyhoreného domu nezostalo a všetko nanovo postaviť potrebné bolo. No a keď Brusňania po odchode husitov cez štôľňu domou prišli, rovnakú skazu tam našli.

Veľa, veľa rokov prešlo, pokiaľ si Ľubietovčania a Brusňania príbytky nanovo postavili a isto by to ešte dlhšie trvalo, keby cez spásonosnú štôľňu naďalej neprechádzali a navzájom si susedsky nepomáhali.

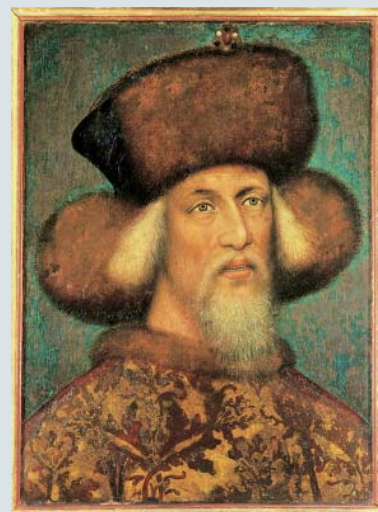
Dnes už v Ľubietovej po husitskom plienení ani stopy niet, našinec by povedal, že nič také v minulosti sa ani stať nestalo. Všetko tu napísané je však pravda pravduca, lebo Ľubietová pri tej ohnivej hrôze o všetky cenné písomnosti prišla a mestské privilégia si od kráľa nanovo žiadať musela. No a samotná štôľňa, čo Ľubietovčanov a Brusňanov od istej smrti zachránila? Tá narýchlo a v mäkkom podloží vyhlodená bola, a tak sa aj načisto prevalila. Napriek tomu Ľubietovčania na hlavného banského majstra nezabudli a na jeho počesť nie jednu, ale tri povýše ležiace štôľne na večné časy ako Dolný, Stredný a Horný Johan pomenovali.

Spracované na základe predlohy Jána Balkovica.

Pohľad do Ľubietovskej štôľne Jakub

Husitské vpády do horného Uhorska

Žigmundove vojenské vystúpenie proti nasledovateľom myšlienok Jana Husa bolo pomenované križiackou výpravou. Časť stretov počas husitských vojen sa odohrávala na území horného Uhorska, teda súčasného Slovenska. Práve boje z rokov 1419 až 1434 spečtili povest Žigmunda v Čechách ako nenávideného panovníka. Po husitských vojnách sa Žigmund ujal vlády v českom kráľovstve, a tak vytvoril celok predznamenantujúci budúcu habsburskú monarchiu. Týmto stretom sa v Československu v minulom storočí prisudzoval národný a neskôr sociálny nádyh. Malo ísť o boj českého národa proti votrelcom, neskôr o boj utláčaných proti vykorisťovateľom. Tieto myšlienky sa umelo presadzovali aj v slovenskej historiografii. Hoci niet pochybností o tom, že prienik českých husitských bojovníkov podporoval používanie slovenského jazyka, a tak prispel k sebauvedomovaniu obyvateľov, no dopady sa zveličovali, Husitské hnutie totiž nenašlo v tom období na Slovensku výraznejšiu odozvu. Maďarskí historici hľadajú na vpády husitských vojsk do horného Uhorska zväčša ako na lúpežné výpravy husitov, ktorí prenikali počas vojny na nepriateľské územie. Hoci sa našli prípady, keď v niektorých mestách našli husiti priaznivcov, zväčša išlo o obyčajné vojenské ovládnutie nepriateľského územia a získanie koristi.

Keď sa z chlapcov stali chlapi...

PhDr. Dezider Kolář

Blížiac sa vianočné sviatky vnímame možno inak ako v predchádzajúcich rokoch. Podobne ako vlni, musíme riešiť komplikovanejšie otázky, na ktoré nikto nevie jednoznačne odpovedať. Každá doba je ťažká, pretože prináša rôzne životné situácie. Vládovia a králi si vždy želali, aby národ robil len to, čo vyhovovalo ich zámerom. Už počas prvých Vianoc Jozef a tehotná Mária museli hľadať útočisko na slame v opustenej pastierskej jaskyni za bohatým hýriacim Betlehemom. Aj generácie našich predkov hľadali svoje „slamené skrýše“ pred vládnucim zlom. Napriek tomu sa nesťažovali a veľmi statočne čelili často ťažkému osudu. Svedčí o tom aj príbeh z vianočného obdobia roku 1944, ktorý nám do redakcie poslal Dezider Kolář z Bardejova. Zažil ho jeho otec Michal Kolář, dlhoročný zamestnanec našich železiarní.

Príbeh, ktorý sa vám pokúsim vyrozprávať, sa odohral v čase Slovenského národného povstania v Hornej Lehote, neďaleko Podbrezovej. Napísala ho krutá vojnová doba. Otec nám ho rozprával viackrát, ale vždy bol dojatý a mal, spolu s nami poslucháčmi, slzy na krájkach. V tomto kraji sa povstanie dotklo prakticky každej rodiny. Je dôkazom, že veľké a slávne historické udalosti nesú na pleciah obyčajní ľudia.

V čase vypuknutia povstania bol otec dvadsaťročný vojak. Slúžil v Trnave, v posádke, ktorá povstala proti okupantom a ich domácim prísluhošom. Vojaci sa z Trnavy

Naši predkovia často čelili veľmi ťažkému osudu poznačeného vojnou.

Ilustračné foto: FB SNP – 1944

presunuli do povstaleckej Banskej Bystrice a v jej okolí bojovali. Po potlačení povstania sa otec, za dramatických okolností vrátil domov k rodičom do Hornej Lehoty. V tom čase ju už ovládali nemeckí fašisti a domáci gardisti. Musel sa od svojho návratu skrývať, pretože bol nielen nepriateľom, ale aj zbehom z armády Slovenského štátu. Spolu so svojim najlepším kamarátom Gustom a inými chlapcami z obce sa ukryli v rozostavanom bunkri. Bol vykopaný neďaleko prameňa Sama Chalupky, smerom na terajšiu rekreačnú oblasť Krpáčovo. Spolu s nimi už „dospelými“ sa do hôr vybral aj mladší Gustov brat Vojtech. Mal len sedemnásť a vo-

lali ho Bélinko. Smiali sa mu, že je mamičkin miláčik.

Život v bunkri nebola žiadna romantika. Hlad, strach, nemecké hliadky a najmä blížiac sa zima. Mládenci boli vo svojej skrýši už tri mesiace. Žili v napätí cez deň i v noci, oheň prakticky nemohli kľásť, aby sa neprezradili. Navyše hladovali. Občas si niečo ulovili, inokedy zozbierali smelosť a v noci išli domov do dediny pre chlieb či slaninu. Pili väčšinou čaj, jedli zemiakovú polievku, fazule si počítali. Štyri kusy jednému na deň.

Blížili sa ťažké Vianoce 1944. V jedno mrazivé ráno sa mladý Bélinko vybral k prameňu po vodu. Na lyžiach, veľkou okľukou. Mu-

sel sa nenápadne napojiť na stopy fašistických vojakov, ktorí tam hliadkovali niekoľkokrát denne. Po vodu chodil chlapec, ako najmladší, často. Bol rýchly, odvážny, vedel zamaskovať stopy. Vyznal sa. Lenže v uvedené ráno mal smolu. Neskorospozoroval trojčlennú, v bielych maskáčoch oblečenú hliadku Nemcov. Najprv sa snažil ukryť, potom začal utekať a oni ho zastrelili. Otec a ostatní partizáni počuli streľbu a cez ďalekohľad uvideli krutú skutočnosť. Na snehu v krvi ležal ich mŕtvy kamarát a brat. Členovia hliadky si prezerali odhodnený demizón na vodu. Potom nechali nešťastného chlapca ležať na mieste činu. Zrejme sa ukryli a vyčkávali,

kto si pre mŕtveho príde. Ležal tam chudák zakravený na snehu už dva dni. V noci ho objavili líšky. Brat Gusto bol vo vytržení. „Čo teraz? Musím ísť dolu po neho, lebo zošaliem. Nech zmárnia aj mňa! Otec a mati ma aj tak zabijú. Na čo len s nami išiel, veď ja som ho furt posielal domov!“

Nastal deň štedrovečerný. „Dnes to musím ukončiť. Idem k nemu“, rozhodol sa Gusto. „Veď aj oni sú kresťania, musia mať kus ľudského citu v sebe, možno aspoň dnes dajú pokoj.“ Celé osadenstvo bunkra, vyzbrojené len puškami, sa zostavilo po okolí a náš otec s Gustom vyrazili neozbrojení obvyklou trasou k mŕtve. Vyrázili splniť si svoju povinnosť, zotrieť kamarátovo výčitky svedomia, vyskúšať ľudskosť nadľudí. Vyrázili možno na istú smrť.

Záver nášho príbehu je jeho najkrutejšou časťou. Dvohodvážlivcov nikto nezastavil. Prišli k mŕtve, priviazali nešťastného chlapca na lyže a mlčky ho ťahali do dediny. Domov k rodičom. Tam, kam patrili. „Bože, veď my nesieme našim vianočný dar,“ rumádzgal Gusto.

Keď prišli za humná Bélinkovho domu, počuli na dvore nemčinu. Okupanti sa v záhrade guľovali. Chlapci nepozorovane zatiahli svoj náklad pod gánok a zabúchali na okno. Tým ale upútali zabávajúcich sa nepriateľov, a preto museli rýchlo ujsť. Bežali, tentokrát zase o život. Bežali a plakali. Bežali do vianočných, nehostinných vojnových hôr. Bežali a menili sa na chlapcov.

Majme krajšie Vianoce

Mgr. Katarína Michalcová
špecialista psychológ, Ppam

Keď sa povie slovo Vianoce, predstavíme si stromček ozdobený svetielkami, Tichú noc nesúcu sa inak tichým kostolom počas polnočnej omše, vôňu medovníkov, deti hrajúce sa v snehu alebo radostné napätie pri otváraní darčiekov. Vianoce sú aj časom, kedy prežívame vzťahy s členmi domácnosti, rodinou alebo blízkymi o čosi intenzívnejšie. Máme voľno od pracovných povinností a viac času trávim doma. Je možné, že Vianoce neboli zakaždým

sviatkami pokoja. Určite ste aj vy zažili chvíle, keď ste sa pohádali alebo to vo vašich vzťahoch s druhými ľuďmi zaškripalo. V nasledujúcich riadkoch vám chcem poskytnúť pár myšlienok, ktoré by vám mohli v blízacom sa období pomôcť žiť medziľudské vzťahy lepšie alebo ľahšie.

Trávte čas spoločne, ale aj osamote. Sviatočné dni nám ponúkajú možnosť tráviť s blízkymi viac času ako zvyčajne. Využite ho na budovanie vzťahov, na ktoré vám v iné dni nezostáva dostatok času, priestoru alebo energie. Zahrajte sa spoločenské hry, chodte do

prírody, zapojte sa do upratovania pred sviatkami alebo si len sadnite večer do obývačky a vypočujte si jeden druhého pri šálke teplého čaju. Akúkoľvek činnosť môžete využiť na rozhovor. To, čo sa bude diať, žite spoločne. Na druhej strane, doprajte si aj čas bez ľudí alebo v spoločnosti iných. Nie je zlé „oddychnúť“ si od seba navzájom.

Prejavte záujem. Možno niekedy spadnete do stereotypu, keď riešite iba praktické veci typu „čo bude na obed“, „kto pôjde na nákup“, „kto poupratuje obývačku“ a vymiznú rozhovory o tom, čím žijete. Vianočné sviatky môžu byť pre vás časom, kedy sa úprimne porozprávate o tom, čo v sebe nosíte, prežívate, čo vás teší alebo, naopak, z čoho máte obavy. Prejavte záujem a buďte zvedaví na toho druhého. Nechajte mu priestor, aby s vami zdieľal svoj život. Samozrejme, platí to aj naopak. Dovoľte blízkym, aby nahliadli do vašej duše.

Ku konfliktom pristupujte s otvorenosťou a empatiou. Konflikty sú prirodzenou súčasťou akéhokoľvek vzťahu. Keď k nim dôjde, buďte otvorení a úprimní v tom, aké sú vaše predstavy, myšlienky, pocity, v čom a ako sa vás dotýka vzniknutá situácia. Buďte vnímaví na svoje emócie. Nech sú pre vás signálom, čo sa vo vás odohráva.

Ilustračné foto: pexels.com

Zároveň dovoľte, aby mohla byť k vám druhá strana otvorená. Snažte sa ju vypočuť, pochopiť, pozrieť sa na problém jej pohľadom. Nech je dôležitejšie porozumenie ako snaha vyhrať.

Ospravedlňte sa, ak sa mýlite a prijmite ospravedlnenie. Môže byť pre vás náročné priznať si svoje chyby. Pravdou je, že ľudia nie sú dokonalí a chyby jednoducho robia. Namiesto obviňovania preberte zodpovednosť za svoje slová a skutky. Nebojte sa ospravedlniť a prijať ospravedlnenie od druhej strany. Nejde len o uznanie chyby, ale môže to byť znakom, že vám záleží na druhom človeku. Spolu s rozhovorom môže byť ospravedlnenie to, čo vám pomôže vyriešiť

konflikt a posunúť sa ďalej.

Nezabúdajte na seba. Ak chcete mať dobré vzťahy, je potrebné začať od seba. Doprajte si to, čo potrebujete. Vyhraďte si čas pre to, čo vás naplňuje, pri čom si oddýchnete a načerpáte energiu. Venujte sa tomu, čo máte radi. To, ako sa cítite, sa premietne aj do vašich vzťahov.

Na záver vám chcem zaželať Vianoce plné pokoja, oddychu, láskavosti a porozumenia. Nech sú pre vás časom fyzického aj duševného oddychu, ktorý vám po náročnom roku patrí.

Prajem vám, aby ste nielen vianočný čas, ale aj najbližší rok prežili v kruhu ľudí, ktorí sú pre vás vzácní a sú blízki vašej duši.

Ako slávia Vianoce vo svete?

M. Gončár
noviny@zelpo.sk

Vianoce sú najkrajšie sviatky roka. Tradičné slovenské sú známe, ale sviatky oslavujú aj v iných kútoch nášho sveta. Ale takmer vždy majú rovnakú myšlienku. Stretnúť sa s rodinou, priateľmi a blízkymi pri bohato prestretom stole. Aké sú teda Vianoce v iných krajinách?

Afrika

V Afrike je veľa moslimských krajín, kde oslavujú sviatok obeť. Na čiernom kontinente takisto zdobia stromček. Nie však klasický ihličnatý, ale palmu. Ľudia sa radi navštevujú, oslavujú prítomnosť najbližších. Darčeka sú v krajinách kontinentu skôr výnimkou. Sviatky sú o duchovne, radosti zo života, hudbe, speve a tanci.

Austrália

V decembri sú u našich protinožcov horúčavy. Ľudia tak oslavujú sviatky pri vode, tanci a drinkoch. Na hlavách majú červeno-biele santaklausové čiapky. Typickým jedlom je morka alebo kuracie mäso, ako dezert sa podáva slivkový puding s orieškami a sladkým likérom. Darčeka nosí Santa Claus. Nie je nič nezvyčajné, keď uvidíte Santu na pláži ako sa premáva na surfe a rozdáva balíčky. Zaujímavosťou je, že darčeka si rodina nájde pod stromčekom až 25. decembra ráno. Po nich nasledujú spoločné slávnostné raňajky.

Japonsko

Krajina vychádzajúceho slnka má len jedno percento veriacich kresťanov, ale Vianoce oslavujú aj tu. Japonci považujú tieto dni za čas stretnutia s rodinou a priateľmi. Typickou večerou je vyprážané kura, stromčeky ozdobujú minimálne. Mladí ľudia chodia do ulíc, vyhľadávajú fast foody a všade sa fotia. Tieto dni sú charakteristické radosťou, spevom či tancom.

Holandsko

V krajine tulipánov nosí deťom darčeka svätý Mikuláš 5. decembra. Vianočné sviatky a Štedrý deň sú už pokojnejšie. Rodina sa stretne pri spoločnom jedle, v kostoloch je vianočná nedeľná škola a rozprávajú sa rôzne príbehy. Na druhý deň navštevujú príbuzných a nakupujú. Veriaci chodia do kostola, podobne ako u nás.

Mexiko

Mexičania sa na sviatky pripravujú už 16. decembra. Toto obdobie sa nazýva Posada. Ľudia hrajú betlehemský príbeh o narodení Ježiška, do ktorého sa zapája množstvo ľudí, často celé dediny. Na záver spievajú Tichú noc. Na Štedrý deň si darčeka nedávajú, ale až 6. januára, na sviatok Troch kráľov, ktorí prišli Ježiška obdarovať zlatom, kadidlom a myrhou. Mexiko je katolícka krajina, Vianoce sú o tradíciách, ale aj hudbe, speve, tanci či stretnutiach s rodinou a priateľmi.

Rusko

Rusi oslavujú sviatky 7. januára, podľa pravoslávneho kalendára. Vianoce tu nie sú len o náboženských tradíciách, ale aj svetskej slávnosti. V niektorých regiónoch Ruska sa dodnes zachovali zmiešané pohanské, staroslovanské a kresťanské tradície koledovania, ktoré veľmi dobre poznáme aj na Slovensku. Aj v Rusku na štedrovečernom stole podávajú predovšetkým bezmäsité jedlá, najmä ryby. Typické sú vareniky, taštičky z kysnutého cesta plnené zemiakmi, ryžou, kapustou alebo hubami. Takisto kutja, čo je pšeničný náyp s mandľami, hrozienkami, slivkami, makom, orechmi a cukrom. Oblíbený je i kompót zo sušeného ovocia. Konzumáciou jedál si pripomínajú narodenie a smrť Ježiša Krista.

Španielsko

Hlavný vianočný pokrm je jahňacina či kozie mäso, v niektorých južných oblastiach morské plody. Katalánci svojim deťom darujú polienko nazývané Caga Tio. Je to polienko s namaľovanou tvárou, nohami a červenou čiapkou, ktoré deti dostanú na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie, 8. decembra. Deti sa až do Štedrého dňa musia oň starať, kŕmiť ho orieškami a na noc prikrývať. Polienko postupom času rastie, čo však každých pár dní menia rodičia za väčšie. Na Štedrý deň mu pohrozia buď hodením do pece alebo výpraskom palicou, ak sa deťom neodvďačí za niekoľkodennú opateru. Nielen deťom, ale celej rodine to má priniesť šťastie počas nasledujúceho roka.

Vianočný stromček v Podbrezovej objektívom I. Kardhordovej

vianočná krížovkavianočná krížovka***

Súťažte o cenu od generálneho riaditeľa ŽP a.s.

Opäť sme si pre vás pripravili súťažnú krížovku, ktorú nájdete na siedmej strane. V jej strede je obrázok od žiakov zo Základnej umeleckej školy vo Valaskej a v tajničke sa ukrýva citát, ktorého autorom je Janice Maediter. Ak sa chcete zapojiť do súťaže, pošlite znenie tajničky do redakcie Podbrezovana poštou alebo e-mailom, najneskôr do 10. januára. Na jedného z vás čaká vecná cena, ktorú do súťaže venoval Ing. Vladimír Soták, predseda Predstavenstva a generálny riaditeľ ŽP a.s. Meno výhercu uverejníme v nasledujúcom čísle Podbrezovana.

Výherca súťažnej krížovky

Správne znenie tajničky z Podbrezovana č. 24, kde sa ukrývala decembrová pranostika: „Keď v decembri mrzne a sneží, úrodný rok nato beží.“ Z úspešných riešiteľov sme vyžrebovali **Zdenka Matoša z prevádzkarne ľaháreň rúr**. Cenu, ktorú do súťaže venovala Súkromná spojená škola Železiarne Podbrezová, si výherca môže prevziať v redakcii, v pracovné dni od 7.30 do 15.30 hod.

**Súkromná
SPOJENÁ ŠKOLA
Železiarne Podbrezová**

Autor: PK	naklonilo	T4		bodka	MPZ Rumunská	roztvoril, odomkol	kurizuje, zalieča sa		mrknutie	EČV Levoče	ukrajinské lietadlá	mužstvo		chlapec (hov.)	stav núdze		
Národné divadlo			prechod cez rieku					veľké kladivo bodavý hmyz					Chránená krajina				
ad acta			T2 abvolt										argón (chem.) Európska liga				
stará pevnosť					včelí produkt nahô, neoblečene					utesňuje tmelom pevne, mocne							
poľovačka				les väzenie					ukazovacie zámeno kód Japonska			samota ženské meno					
Okresný výbor			búra, rúca Slov. inf. služba					jún (angl.) Nová scéna					tu máš, nech sa páči mužské meno				
	otrasenie	nasávali T1					holota, obnaženosť							T5	svietidlo		
zostal visieť							získaval informácie										
naša rieka												popevok					
EČV Revúcej			polodrahokam	páska (angl.)								koniec modlitby					
kananejská bohyňa úrody												 cudzí dravý vták	cicavec z pralesa nalieval				
umelecké dielo												izbová rastlina					
 páčkaj, capkaj skamenelá živica												Litva (kód)					kombinéza
konzumujete												fínske mužské meno					
typ ruských lietadiel				omyl po esperantsky								patriaci Tamare	balkánske jedlo				
nieto													 druh alkoholu	kartársky výraz Mimoriadna udalosť			
Terézia (dom.)													smerovanie				
indické sídlo													mesiac (bás.) ruský súhlas				
hutnícky výrobok					hliník (chem.)	česká kňažná, Krokova dcéra		človek s bledou pokožkou	prvá žena	rímskych 501 Letecké opravovne			mastná zemina hnedé farbivá				
Pomôcky: TAPE, AAVO, ÁSAM	fľak, škvrna	pracoval s pluhom T3					svetlosivo							atrament (zast.)	altánok (nár.)		
Štátna norma			alebo (rus.) 2 v Ríme				Elektrárň Vojany opísanie				slov. predpona (osem) nemecký reťazec						
rieka Mohan (po nemecky)					existovala na tomto mieste					meno speváčky Lavigne střpnutie svalov							
orgány sluchu				nie ostro EČV Nových Zámkov					zákazník predložka								
citoslovce smiechu			T6										ukazovacie zámeno				
citoslovce povzdychu				zmiešanina				vyvalujú oči					Air Natur				

M. Gončár
noviny@zelpo.sk

Kondiční tréneri patria k neodmysliteľnej súčasť profesionálnych klubov. Sú známi tým, že hráčom dávajú poriadne zabráť. V našom FK Železiarne Podbrezová pôsobí na tomto poste už viac ako dva roky Jozef Jandzik. Športovcom sa pravidelne venuje a pomaly myslí na január, kedy sa začne príprava na jarnú časť. O práci kondičného trénera, ale aj o súčasnom programe našich hráčov a plánoch do najbližšieho obdobia, hovorí pre náš dvojtyždenník.

Aké boli vaše začiatky v FK Železiarne Podbrezová?

- S prácou kondičného trénera som začínal v obci Nemce pri Banskej Bystrici, v známom fitness centre. Môžem povedať, že v ňom sa všetko začalo. Vďaka tomu, že vo fitku pôsobím pod Romanom Švanterom, s ktorým náš klub spolupracoval ešte za čias Fortuna ligy, som dostal ponuku ísť pracovať k mládeži. Prvý rok môjho pôsobenia bol, bohužiaľ, sprevádzaný začiatkom pandémie. Mládežníckym kategóriám nebolo dovolené naplno trénovať. Išlo skôr o to, aby sme hráčov v čo najväčšej miere a aj s pomocou plánov na doma, udržali v kondícii. Následne, v januári tohto roka, som prešiel k A-tímu.

Prečo ste išli od mládeže k „áčku“?

- Ako som už spomínal, moje pôsobenie v mládeži nebolo také intenzívne, ako som možno očakával. Mám na mysli predovšetkým tréningový proces, keďže ten bol počas roka prerušovaný. Rok mi ubehol pomerne rýchlo a na prelome minuloročnej sezóny, na

Kondičný tréner Jozef Jandzik: Aj hráči si cez sviatky doprajú viac dobrôt

základe personálnych zmien na poste trénerov, som dostal ponuku trénovať podbrezovské „áčko“. Zo začiatku som pracoval jednou nohou stále v mládeži, ale od úvodu aktuálnej sezóny 2021/2022 sa primárne venujem mužom.

Je rozdiel pracovať s mládežou a dospelými?

- Určite áno. Či už ide o vek, skúsenosti jednotlivých hráčov, ale, v neposlednom rade, aj o náročnosť súťaže a tréningový proces. Prevažná časť mojej práce s hráčmi sa odohráva v posilňovni. Z pohľadu pohybového stereotypu a určitých návykov je potrebné viac času venovať mladším futbalistom. U dospelých počítame, že tento level už majú za sebou a práca s nimi je zase o niečo inou. Môžem ale povedať, že pri mládeži som získal určité skúsenosti, ktoré využívam aj v práci s A-tímom.

Naši hráči momentálne oddychujú. Ale asi si nemôžu dovoliť len tak ležať na gauči, súhlasíte?

- Chalani sú doma už takmer dva týždne. Teraz majú priestor na to, na čo nemajú čas v priebehu sezóny. Sú to chvíle s rodinou, rôzne výlety, ale aj športy, ktoré nám zima ponúka – skialpinizmus, hokej a podobne. Tým, že majú náročnú časť sezóny za sebou a jar bude po fyzickej i psychickej stránke ešte ťažšia, potrebujeme, aby boli dostatočne oddýchnutí a zároveň aj pripravení. U mužov je početná časť hráčov od 19 do 24 rokov. Prevažná časť z nich, ale i starších, na seba pracuje, aj keby mohli oddychovať. Sme neustále v kontakte, a to je ukazovateľ, aká výborná partia hráčov sa v Podbrezovej zišla. Od 16. decembra nabehli na individuálne plány, ktoré sme im vypracovali a poslali.

Vianoce sú sviatky hojnosti. Čo si môžu dopriať futbalisti počas tohto obdobia?

- Určite im nič nezakazujeme. Sú profesionáli a vedia, čo si môžu a nemôžu dovoliť. Asi každý z nás si cez Vianoce dopraje. Či už sladké alebo všetko, čo príde pod ruku

(smiech). Nemôžu si však dovoliť, aby prišli nepripravení, nedajbože s nadváhou. Príprava bude ťažká a vieme, o čo na jar hráme. V rámci testovej batérie, ktorú hráči absolvovali v lete, a čaká ich tiež na začiatku prípravy v januári, sme im merali aj podkožný tuk. Ten nám ukáže, ako sú na tom z pohľadu kompozície tela. Verím, že veľké rozdiely v porovnaní s letom nebudú.

Budú mať teda tolerované nejaké kilečko navyše?

- Príliš detailne sme sa na túto tému ne bavili. Nikomu sme nepovedali, že ty ideš domov a môžeš pribrať tri kilá a ďalšiemu zasa, aby dve schudol. Chlapci si hmotnosť budú strážiť. Určite ich na testoch neminie ani váženie, spolu so spomínaným meraním tuku. V prechodnom období ich čakajú náročné dvojfázové tréningy, ktoré musia zvládnuť, aby boli pripravení. Pri ich metabolizme a mentálnom nastavení si myslím, že zo súčasnej partie nepríde nikto, kto by mal dve kilá hore, aj keď si dopraje viac šalátu.

Spomínali ste prechodné obdobie. Čo to znamená?

- Ja to vnímam tak, že ide predovšetkým o psychohygienu. Sezóna je dlhá a zápasov veľa. V jesennej časti sme mali aj dve predohrávky. Bolo toho dosť a hráči si musia vyčistiť hlavu, aby boli na jar hladní po futbale a zdravo namotivovaní na druhú časť sezóny. Dva týždne mali úplné voľno, ktoré mali vyplnené mimofutbalovými aktivitami. Následne, od 16. decembra do 5. januára, začali plniť už spomínané individuálne plány na doma. Skladajú sa zo silového a bežeckého programu. Chalani ho majú individuálne nastavený podľa deficitov, ktoré sme zistili na poslednom testovaní, ale aj z pohľadu vybavenia a podmienok na cvičenie. Veľmi zjednodušene môžem povedať, že prechodné obdobie je základ. Je potrebné ho absolvovať pred náročným prípravným obdobím, aby sme v januári mohli začať naplno trénovať. Druhým aspektom je aj

snaha, aby sme v čo najväčšej miere zamedzili zraneniam.

Je všeobecne známe, že kondičných trénerov nemajú športovci príliš v láske. Ako je to vo vašom prípade?

- Dá sa povedať, že je to pravda. Tiež som hrával futbal a behanie bez lopty som nemal veľmi v láske. Na tejto úrovni si ale chalani uvedomujú, že je to ich práca a každý chce byť čo najlepší. A to bez rozdielu, či ide o mladších hráčov, ktorí majú budúcnosť pred sebou alebo starších a skúsenejších. U nás v mužstve máme veľkú výhodu, že máme dostatočné zastúpenie aj mladých perspektívnych futbalistov a aj starších. Táto skutočnosť sa odráža v tom, že sa vzájomne posúvajú a šatňa je nabitá správnou energiou. Prípravné obdobia nie sú veľmi obľúbené, pretože sú zamerané predovšetkým na nešpecifický rozvoj, teda bez lopty. Všetko je ale o systematickej práci počas celého roka nielen hráčov, ale aj celého realizačného tímu. Našich zverencov pripravujeme tak, aby zvládali počas kompletnej sezóny náročné zápasy vo

vysokej intenzite, ale zároveň, aby sme u nich predišli prípadným zraneniam.

Je rozdiel v zimnej a v letnej príprave?

- V rámci futbalu asi len ten, že v lete behajú v teple a v zime zababušení. Zimná príprava je ale o niečo dlhšia a náročnejšia, pretože sa v nej kladie väčší dôraz na fyzický rozvoj hráčov. Leto je, naopak, zamerané viac špecificky. Zásadný rozdiel, napríklad v porovnaní s hokejom, nevidím.

“Hráčom nič nezakazujeme. Sú profesionáli a vedia, čo si môžu a nemôžu dovoliť. Príprava bude ťažká a vieme, o čo na jar hráme.”

Na záver otázka na odľahčenie. Kto je podľa vás v tíme najväčší „makač“ a komu, naopak, najmenej „voní“ príprava, respektíve, kto si najviac popŕfle?

- Všeobecne, vrcholový šport je charakteristický tým, že ho sprevádzajú náročné tréningy a spolu s nimi občas aj spomínané frflanie. V tejto disciplíne ale nikto výrazne nevyčníva z radu. Čo mám zatiaľ skúsenosť s našimi chalanimi, tak prevažná väčšina z nich robí nad rámec toho, čo musia. Ťažko teda niekoho z partie vybrať, lebo by mi bolo ľúto, že som nespomenul viacerých.

Jozef Jandzik (na snímke úplne vľavo) s hráčmi a členmi realizačného tímu. Foto: FK ŽP

V úvode zimnej sezóny štartovali naši biatlonisti v zahraničí

T. Kubej
noviny@zelpo.sk

Na prelome mesiacov november a december odštartovali zimnú sezónu viacerí pretekári Biatlonového oddielu ŠK Železiarne Podbrezová. V úvodných pretekoch sa všetci naši biatlonisti predstavili na zahraničných súťažiach.

Sestry Remeňové stále spadajú do juniorskej kategórie, no na začiatku sezóny pretekali v rámci IBU pohára a takisto Svetového pohára, čiže v elitnej seniorskej kategórii. Vo švédskom Idre sa koncom novembra uskutočnilo prvé kolo IBU pohára. V rýchlostných pretekoch štartovali obidve naše pretekárky. Viac sa darilo Zuzane, ktorá skončila na 50. mieste, Mária obsadila 79. priečku.

V druhom šprinte, ktorý bol opäť v Idre, prišiel životný výsledok Márie Remeňovej v IBU pohári, keď finišovala na 35. mieste. Získala šesť bodov do celkového hodnotenia. Zuzana bola tentokrát v cieľi

Mária Remeňová počas druhého kola Svetového pohára v Östersunde. Foto: I. Stančík

na 73. pozíciu. Výborný Máriin výkon jej zabezpečil účasť v stíhacích pretekoch, kde opäť nadviazala na svoje vystúpenie a získala ďalších päť bodov do hodnotenia IBU pohára za 36. miesto.

Výbornými výkonmi si Mária za-

čiatkom decembra vypýtala účasť vo Svetovom pohári. V úvode sezóny sa svetová biatlonová špička stretla v švédskom Östersunde. V druhom kole štartovala aj naša reprezentantka a zaznamenala 82. miesto v šprinte, čím vylep-

šila svoje najlepšie individuálne umiestnenie v najvyššej kategórii. Do Švédska nakoniec cestovala aj Zuzana Remeňová, ktorá mala byť štvrtou členkou reprezentačnej štafety. Tá nakoniec neštartovala kvôli ochoreniu Ivony Fialkovej. Ešte predtým stihla Zuzana dva štarty v rámci IBU pohára, keď sa v nórskej Sjusjoen predstavila v kvalifikácii supersprintu a rýchlostných pretekoch. Obsadila celkové 63. a 53. miesto.

Ďalšie kolo Svetového pohára sa uskutočnilo v rakúskom Hochfilzene. V rýchlostných pretekoch opäť štartovala aj Mária Remeňová, no tentokrát sa jej príliš nedarilo a skončila až na 106. mieste. Štafetu žien opäť doplnila Zuzana Remeňová, a tak nastala zaujímavá situácia. Za Slovensko štartovali dva sesterské páry – Fialkové a Remeňové. Naše biatlonistky v zložení Paulína Fialková, Ivona Fialková, Mária Remeňová a Zuzana Remeňová finišovali na 16. mieste, len 0,4 sekundy za pätnástou Čínou.

V decembri odštartoval aj juniorský IBU pohár. Dejiskom úvodného kola bol taliansky Martell. Vo vytrvalostných pretekoch sa predstavili tri podbrezovské pretekárky. Najviac sa darilo Eme Kapustovej, ktorá získala osem bodov do hodnotenia pohára za 33. miesto. Bodovať sa podarilo aj Kristíne Makovínyovovej. Tá skončila na 39. priečke a zaznamenala dva body. Ďalšia naša biatlonistka Sára Pacerová finišovala 51. Medzi juniormi štartoval vo vytrvalostných pretekoch Filip Bury, ktorý skončil 94.

Výborné ôsme miesto zaznamenala štafeta junioriek, kde štartovali až tri podbrezovské pretekárky – K. Makovínyová, E. Kapustová a S. Pacerová. Naše dievčatá doplnila na treťom úseku Barbara Skáčanová. Juniori aj s našim Filipom Burym nakoniec na štafetu nenašli, viacerí chlapci totiž ochoreli. V dejisku prvého kola juniorského IBU pohára bol aj Sebastián Ilavský, ktorý sa na štart nezmestil.